

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2619010548
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2619010548.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Y. U., nar. XX. S. XXXX v L., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a príbuzných obžalovaného R. U. a Y. U. proti rozsudku Okresného súdu Senica z 20. januára 2020, č. k. 2T/156/2019-320, na verejnom zasadnutí konanom 31. marca 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného Y. U. a príbuzných obžalovaného R. U. a Y. U. zamietajú.

odôvodnenie:

Okresný súd Senica (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 20. januára 2020, č. k. 2T/156/2019-320, uznal obžalovaného Y. U. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 12.7.2019 asi o 23.00 hod. v V. na ulici W. XXXX/XX v rodinnom dome potom, čo mu brat Y. U. z dôvodu jeho agresívneho správania povedal, že zavolá políciu, zareagoval tým spôsobom, že bratovi Y. U. povedal „tak ty budeš na mňa volať policajtov, zabijem ťa“, následne odišiel do kuchyne, kde z kuchynskej linky zobral do pravej ruky nôž, pričom keď toto videl Y. U., tak bežal von z domu, kam ho prenasledoval obžalovaný s nožom v ruke, pričom na neho kričal „zabijem ťa, zabijem ťa“, pričom Y. U. z obavy o svoj život držal kľučku vstupných dverí domu tak, aby obžalovanému zabránil aby sa dostal k nemu, následne obžalovaný Y. U. prešiel do kuchyne domu, kde v tom čase stála jeho matka R. U., ktorej začal opizlo nadávať výrokmi bližšie uvedenými vo vyšetrovacom spise, následne ju rukou chytil za vlasy a ťahal ju za ne dovtedy, až pokým nespadol na podlahu, kde jej dal ukazovák ruky do úst a ťahal ním za okraj pery takou intenzitou, až jej spôsobil v oblasti podliatiny, pričom v útoku skončil až potom, čo matka R. U. kričala o pomoc, čím u Y. U., nar. XX.X.XXXX, bytom V., W. XXXX/XX, vzbudil dôvodnú obavu o jeho život a zdravie a R. U. spôsobil zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív tváre v oblasti nosa obojstranne, odreninu, škrabanec nad pravým obočím asi 2 cm dlhý, pomliaždenie mäkkých tkanív s krvným výronom asi 6x4 cm na pravom predlaktí a pomliaždenie mäkkých tkanív s krvnými výronmi na chrbte ľavej ruky.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac produkované dôkazy podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2

odsek 12 Trestného poriadku dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal a dopustil sa ho obžalovaný. Obžalovaného zo spáchania skutku usvedčujú najmä výpovede svedkov - poškodených R. U. a Y. U. z XX.X.XXXX, výpoveď svedkyne H. T. a vypracované znalecké posudky. Okresný súd zhodnotil prvotné výpovede svedkov - poškodených z 13.7.2019 ako vierohodné a pravdivé, pričom v podstate zhodne obaja poškodení popísali priebeh spáchania žalovaného skutku. Poškodení podľa názoru súdu vypovedali spontánne a ich výpovede nemali za cieľ uškodiť obžalovanému. Vo výpovedi z 13.7.2019 poškodený Y. U. detailne popísal priebeh spáchaného skutku. Okresný súd bol toho názoru, že jeho druhá (zmenená) výpoveď z 11.9.2019 obsahuje skutočnosti, resp. tvrdenia, ktoré sú nelogické a nepravdepodobné, pričom poškodený sa pri tejto výpovedi v podstate vyhovárал, že „zle počul“ a obžalovaný na neho kričal namiesto „zabijem ťa“ iba „zbijem ťa“, resp. poškodený na otázky položené vo výsluchu odpovedal, že si nespomína, alebo nevie. Okresný súd považoval za rozporuplné vyjadrenie poškodeného, ktorý vo svojej zmenenej výpovedi uviedol, že zabiť sa chcel obžalovaný, no poškodený namiesto toho, aby sa mu v tom pokúsil zabrániť, utekal von z domu k susedom, odkiaľ telefonoval na políciu. Rovnako rozporuplné a nelogické bolo podľa okresného súdu vyjadrenie poškodeného, že z obžalovaného nemal strach a napriek tomu utekal von z domu k susedom a telefonoval na políciu. Poškodený vo svojej skoršej výpovedi potvrdil, že potom, ako jeho matka (poškodená) prišla k susedom T., povedala že ju bolí hlava, pričom si všimol na jej tvári aj na rukách podliatiny, ktoré si u nej predtým nevšimol. Pri svojom druhom výsluchu poškodený uviedol, že si zranenia na tvári svojej matky nevšimol a zranenia na rukách mala mať po hádke ohľadne psa, ktorá sa odohrala o deň skôr.

Výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní považoval okresný súd za účelovú a nepravdivú, ktorú poškodená urobila s cieľom pomôcť obžalovanému a nepriťažiť mu. Sama poškodená uviedla, že obžalovaný býva často pod vplyvom alkoholu a doma si s ním nevedia rady, pričom si myslela, že obžalovaný pôjde iba na liečenie. Okresný súd je toho názoru, že až postupom času, v priebehu trestného stíhania, si poškodená uvedomila, aké následky môže mať pre obžalovaného odsúdenie za predmetný trestný čin a preto prišlo zo strany poškodenej (ako matky obžalovaného), ku zmene jej pôvodnej výpovede. Okresný súd neuveril výpovedi poškodenej, podľa ktorej kričala o pomoc, keď si obžalovaný prikladal nôž ku krku a druhou rukou sa jej snažil zapchať ústa, aby nemohla kričať. Takéto správanie, resp. takýto priebeh skutku - kedy si obžalovaný s jednou rukou drží nôž pri svojom krku a s druhou rukou drží ústa poškodenej, aby nekričala o pomoc, považoval súd za nereálne (aj vzhľadom na zranenia, ktoré jej pritom boli spôsobené - pomliaždenia na tvári a odreniny nad obočím). Poškodená navyše podľa vypracovaného znaleckého posudku (aj podľa zabezpečenej fotodokumentácie) utrpela aj ďalšie zranenia na rukách, ktoré jej obžalovaný musel urobiť pri predmetnom fyzickom kontakte s poškodenou. Za rovnako nepravdivé považoval okresný súd vyjadrenie poškodenej na hlavnom pojednávaní, že obžalovaný ju nikdy v minulosti nenapadol, keď okresný súd poukázal na výpoveď poškodenej z 13.7.2019, v ktorej uviedla, že obžalovaný ju asi 2 - 3 roky dozadu ťahal za vlasy, ako aj vzhľadom na to, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/166/2018 z 5.11.2018 uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania, pričom v skutkovej vete uvedeného trestného rozkazu je uvedené, že poškodenú udrhel rukou do tváre. Ďalším príkladom toho, že sa poškodená pokúša zľahčovať predmetné konanie obžalovaného je podľa názoru okresného súdu aj jej vyjadrenie, že poškodený Y. U. hocikedy odchádza preč z domu, keď príde obžalovaný domov pod vplyvom alkoholu (napr. že ide spať k sestre) nakoľko sám poškodený vo svojom výsluchu dňa 11.9.2019 toto vyvrátil a povedal, že spať preč z domu nechodí. O bagatelizovaní správania obžalovaného a o nekritickej postoji poškodenej k závislosti obžalovaného od alkoholu svedčia aj vyjadrenia poškodenej pri výsluchu dňa 11.9.2019, kedy uviedla, že obžalovaný dokáže prestať s konzumáciou alkoholu aj bez liečenia (čo vyplýva aj z vypracovaného znaleckého posudku PhDr. Benkoviča).

Podľa názoru okresného súdu záver o nepravdivosti výpovedí svedkov - poškodených z 11.9.2019 a na hlavnom pojednávaní podporuje aj vypracovaný znalecký posudok znalca z odboru psychológia, odvetvie psychológia detí a psychológia dospelých, PhDr. Benkoviča, ktorý po psychologickom vyšetrení svedkov - poškodených dospel k záveru, že skoršie výpovede (t. j. z 13.7.2019) R. U. a Y. U. sú vierohodnejšie a svojimi neskoršími výpoveďami sa snažia menovaní iba pomôcť obžalovanému, resp. mu nepriťažiť. Na základe psychologického vyšetrenia poškodených a po preštudovaní spisového materiálu aj uvedený znalec - psychológ, zhodnotil špecifickú psychologickú vierohodnosť poškodených ako zníženú a ich skoršie výpovede ako vierohodnejšie.

Prvotné výpovede svedkov - poškodených a priebeh spáchania skutku tak, ako je uvedený v obžalobe podporuje aj výpoveď svedkyne H. T., ktorá je ich susedou a ktorá sama vypovedala o tom, ako vnímala správanie poškodeného Y. U., ktorý sa prišiel schovať ku nej domov a bol podľa jej vyjadrenia „nervóznym, vystrašeným, ani si nesadol, bol roztrasený a pýtal si vodu“ pričom poškodený jej mal povedať, že ho

obžalovaný naháňa s nožom a že sa potrebuje pred ním schovať. Závažnosť konania obžalovaného v danom prípade možno podľa okresného súdu vyvodiť aj z toho, že svedkyňa uviedla, že krik resp. policajné hliadky u susedov U. už zažila viac krát, avšak toto bolo prvý krát, čo poškodený Y. U. ušiel pred obžalovaným z domu a schoval sa pred ním u nej doma. U svedkyne okresný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by svojou výpoveďou chcela úmyselne obžalovanému uškodiť. Tento záver súd vyvodzuje aj z jej výpovede, kde na viacerých miestach svedkyňa uviedla, že sa poškodených ani nevypytovala, čo sa u nich doma stalo, resp. keď v minulosti počula krik alebo videla policajné autá, tak sa o to nestarala a neriešila to.

Po právnej stránke okresný súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, keď znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty boli naplnené tým, že obžalovaný svojimi vyhrážkami vzbudil u poškodeného ako adresáta vyhrážok dôvodnú obavu, že tieto uskutoční. Existenciu dôvodnej obavy potvrdili nielen samotní poškodení vo svojich prvotných výpovediach (ktorých vierohodnosť potvrdil aj vypracovaný znalecký posudok), ale aj svedkyňa H. T.. Adresátom vyhrážok obžalovaného bol jeho brat, ktorý má z hľadiska ust. § 127 odsek 4 Trestného zákona status blízkej osoby obžalovaného a teda v zmysle ust. § 138 odsek 1 písmena c) Trestného zákona aj status chránenej osoby. Vzhľadom na to, že spáchanie predmetného skutku s nožom potvrdili výpovede svedkov - poškodených a rovnako vyplýva aj zo zápisnice o obhliadke miesta činu (resp. fotodokumentácie) a vypracovaného znaleckého posudku, podľa ktorého sa na nájdenom noži vo vstupnej hale nachádzala DNA obžalovaného, posúdil okresný súd konanie aj podľa § 138 písmeno a) Trestného zákona. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil okresný súd konanie obžalovaného ako konanie v priamom úmysle. Obžalovaný konal ako trestne zodpovedný páchatel', keď jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti podľa záverov znaleckého posudku boli znížené vo forenzne nevýznamnej miere. Okresný súd dodal, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, lebo zo spôsobu vykonania činu a jeho následku, okolností, za ktorých bol spáchaný, miere zavinenia a pohnútky obžalovaného, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, bolo podľa okresného súdu evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti činu bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin. Obzvlášť, ak obžalovaný svojim konaním naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu žalovaného prečinu.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom vzal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Pri ukladaní trestu obžalovanému taktiež obligatórne prihliadol podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. V prípade obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, naopak zistil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bol v minulosti odsúdený. Vzhľadom k tomu u obžalovaného prevažoval pomer priťažujúcich okolností, preto v súlade s ust. §38 odsek 4 Trestného zákona došlo k modifikácii trestnej sadzby zvýšením jej dolnej hranice o jednu tretinu, teda súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v rozpätí od 16 (šestnásť) mesiacov do 3 (troch) rokov.

Okresný súd ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný v čase spáchania skutku bol nezamestnaný, že je osobou so sklonsmi dopúšťať sa trestnej činnosti, prevažne násilného charakteru, v minulosti už bol viackrát vo výkone trestu odňatia slobody, teda na neho už bolo pôsobené najprísnejším z pomedzi trestov, zjavne však bezúspešne čo do dosiahnutia účelu trestu. Ďalej okresný súd uviedol, že aktuálne stíhaného skutku sa dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Senica z 29.6.2015, sp. zn. 2T/63/2015, pričom už len na základe tejto skutočnosti mu bolo pri aplikácii § 49 ods. 2 Tr. zák. možné uložiť iba nepodmienečný trest odňatia slobody, keď vyššie uvedené skutočnosti vo vzťahu k osobe obžalovaného neodôvodňovali ani len úvahu o dosiahnutí účelu trestu niektorým z pomedzi alternatívnych trestov. So zreteľom na výsledky dokazovania, okolnosti prípadu a pomery obžalovaného, považoval okresný súd za adekvátne a spravodlivé uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, pričom výmera trestu 20 (dvadsať) mesiacov je podľa názoru okresného súdu dostatočná na dosiahnutie účelu trestu. Pri úvahe o výške trestu zohľadnil i vysokú pravdepodobnosť premeny podmieneného trestu odňatia slobody (3 roky), ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Senica z 29.6.2015, sp. zn. 2T/63/2015.

Okresný súd obžalovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona do ústavu so stredným stupňom stráženia s odôvodnením, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin.

Uloženie ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou podľa ust. § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona okresný súd odôvodnil jednak závermi znaleckého posudku znalkyne MUDr. Moniky Gregorovej, o správnosti ktorého nemal žiadne pochybnosti a tiež tým, že trestný čin bol spáchaný pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním, čo je zrejmé z okolností prípadu.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil voči rozsudku odvolanie, ktoré odôvodnil písomným podaním prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Aleša Zollera.

V odvolaní uviedol, že od začiatku trestného konania trvá na svojej nevine, výpovede sú stabilné, on skutok nespáchal, čo potvrdili aj poškodení svojimi výpoveďami. Zotrváva na všetkých svojich skorších vyjadreniach, sťažnostiach i návrhoch, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Poukázal kamerový, zvukovo - obrazový záznamu aj zápisnicu o výpovedi poškodenej R. U. z 11.09.2019, v ktorej poškodená potvrdila nepravdivosť vlastnej skoršej výpovede, ďalej že nesúhlasí s trestným stíhaním obžalovaného, že jej predošlá výpoveď bola zámerná a motivovaná hnevom a cieľom dostať ho na liečenie, že ju ani nenapadol, ani jej fyzicky neublížil, nikoho z poškodených nožom neohrozoval. Ďalej z jej výpovede vyplynulo, že nemala strach o život ani zdravie, že nebolo ani nevyhnutné volať políciu, všetko sa dalo riešiť inak, išlo o obyčajnú rodinnú hádku, pričom sa ani neobáva jeho návratu do spoločnej domácnosti. Uviedol, že obaja poškodení mu posielajú aj finančné prostriedky do väzby. Taktiež svedkyňa uviedla, že pod vplyvom alkoholu obžalovaný vykriča aj na „nič“ (pozn. neadresne voči poškodeným, pri telefonovaní s priateľkou), ale nikoho nenapáda a keď pracoval v Rakúsku, tak prispieval na chod spoločnej domácnosti.

Ďalej obžalovaný poukázal na kamerový, zvukovo - obrazový záznamu aj zápisnicu o výpovedi poškodeného Y. U. z 11.09.2019, v ktorej poškodený potvrdil nepravdivosť vlastnej skoršej výpovede uvádzajúc, že nevie čo ho to vtedy napadlo, zle počul slová, ktoré mal obžalovaný povedať. Poškodený ho nevidel držať v ruke nôž, ani nevedel čo hľadal v kuchynskej zásuvke, necítil sa byť ohrozený, ani nesúhlasí s jeho trestným stíhaním, nemal žiadnu obavu o život a zdravie, nebol v takom ohrození, aby bolo nutné volať políciu, ani si neuvedomoval, že privolaním polície mu môže prívodiť trestné stíhanie. Ani matka R. U. nebola správaním obžalovaného ohrozená. Dôvodom konfliktu s obžalovaným dňa 12.07.2019 bol iba alkohol. Svedok potvrdil, že pri výpovedi nebol nikým ovplyvňovaný. Táto výpoveď je však v priamom rozpore s jeho skoršou výpoveďou, i s výpoveďou svedkyne T., ktorá prakticky iba popísala rozrušené správanie poškodeného, ktorý jej v danej chvíli nepovedal pravdu. V skutočnosti však táto svedkyňa nemala žiadnu vedomosť o tom, k čomu naozaj došlo, ani nemohla tušiť, že správanie poškodeného Y. U. nebolo primerané okolnostiam, ako to napokon obaja poškodení zhodne vypovedali 11.09.2019. Z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní 20.01.2020 vyplynulo v podstate potvrdenie jej výpovede z 11.09.2019, teda že rodinná situácia bola zvládnuteľná aj bez intervencie OČTK. Rodinný incident sa už pred príchodom polície upokojil a oni si spoločne s obžalovaným išla zapáliť cigaretu. O neexistencii akejkoľvek potenciálnej hrozby zo strany obžalovaného voči rodinným príslušníkom nemôžu byť preto pochybnosti. Poškodená uviedla, že žiadne vyhrážanie nepočula, necíti sa poškodená, nemala obavu o život ani zdravie, sama obžalovanému pleskla, keď ju sotil na posteľ (teda nereagovala so strachom), sotenie na posteľ nepredstavovalo pre ňu bezpečnostné riziko, nôž ako zbraň obžalovaný nepoužil proti nikomu a nebolo ani nevyhnutné, aby poškodený Y. U. volal políciu. Napokon z jej výpovede vyplynulo, že obaja poškodení boli v prípravnom konaní vypočutí spoločne, tzn. obaja boli prítomní v rovnakej miestnosti pri ich prvom výsluchu. Nešlo vôbec teda o bezprostredné výpovede. Uvedené generuje významné pochybnosti o spôsobe výsluchu i obsahu výpovedí v prípravnom konaní. Je preto na mieste významnou mierou prihliadať iba na tie výsluchy poškodených, kde bol prítomný aj obhajca. Za takýchto okolností je znalecké skúmanie vierohodnosti rozdielnych skorších a neskorších výpovedí oboch poškodených celkom bez vypovedacej hodnoty (dôkaznej sily) vo vzťahu k rozhodovaniu o vine a treste. Preto nie je možné naň nekriticky prihliadať ako na presvedčivý dôkaz. S touto právnou otázkou sa mal prvostupňový súd dôkladne vysporiadať, keď sa poškodená na hlavnom pojednávaní v tomto zmysle zreteľne vyjadřila. Z vykonaných priamych dôkazov napokon vyplynulo, že s ohľadom na konkrétne okolnosti a povahu správania obžalovaného dňa 12. júla 2019, toto správanie nebolo spôsobilé vzbudiť u iného žiadnu dôvodnú obavu, ani ju podľa výpovedí poškodených R. U. a Y. Valentu nevzbudilo, a teda jeho správanie nijako nenaplnilo skutkovú podstatu trestného činu, z ktorého je obžalovaný.

Obžalovaný ďalej namieta právnu kvalifikáciu skutku „so zbraňou“ s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona, pretože z výpovedí svedkov z 11. septembra 2019 vyplynulo, že nôž ako zbraň nepoužil proti nikomu z poškodených. Uvedené potvrdila aj poškodená, po zložení prísahy na hlavnom pojednávaní 20. januára 2020. Keďže vypočutí poškodení majú právnu subjektivitu a sú v zmysle zákona spôsobilí na právne úkony, sú títo svedkovia aj plne zodpovední za svoje slobodné vyjadrenia

a výpovede. Ak by bol obžalovaný skutočne nebezpečný, agresívny a schopný im nejakú ublížiť, neexistoval by dôvod na to, aby vypovedali 11. septembra 2019 v jeho prospech. Za svoje výpovede nesú poškodení priamu zodpovednosť, pričom poškodená R. U. na hlavnom pojednávaní sama uviedla i zdôvodnila, že skôr nevypovedala pravdu a priznala, že ho krivo obvinila. Uvedené predstavuje zlomovú a neprehľadnú skutočnosť - priamy dôkaz najvyššej sily, vykonaný priamo pred súdom, ktorý nie je spochybniteľný žiadnym znaleckým posudkom - nepriamym dôkazom. Obžalovaný pripomenul, že znalec hodnotil iba skoršie výpovede poškodených v prípravnom konaní a výpoveď z 11. septembra 2019, avšak otázku dôkaznej sily priameho dôkazu, bezprostrednej a priamej výpovede poškodenej R. U. vykonanej na hlavnom pojednávaní 20. januára 2020 okresný súd nesprávne nevyhodnotil v prospech obžalovaného. Priznanie poškodenej ku krivému obvineniu vysvetľuje aj to, prečo, poškodený odmietol vypovedať na hlavnom pojednávaní. Potvrďuje to jednoznačne jeho obavu z nebezpečenstva vlastného trestného stíhania za toto krivé obvinenie.

Obžalovaný namieta, že treba zodpovedne vyhodnotiť aj závery psychologického znaleckého vyšetrenia (znalca Dr. Benkoviča) v tom rozsahu, ktorý nezapaďá do konceptu obžaloby, a ktorý svedčí o tom, že poškodený Y. U. má podľa znalca limitované vnútorné zdroje na vyrovnávanie sa so záťažou a ambulantne sa lieči u psychiatra. Uvedené poskytuje vysvetlenie, prečo poškodený podľa obžalovaného neprimerane reagoval na rodinný incident, prečo utiekol a bol od susedov volať políciu a prečo sa napokon aj sám dožadoval svojho opätovného výsluchu (uviesť veci na pravú mieru). Motivácia volať políciu bola teda dôsledkom iných pohnútok (spôsobu jeho reakcie), najmä skratového konania, ktoré neboli vyvolané žiadnym trestnoprávnym konaním zo strany obžalovaného. Bola dôsledkom bratovej zaujatosti, odporu a hnevu na obžalovaného pre jeho problém s alkoholom. Obaja svedkovia však dňa 11. septembra 2019 potvrdili, že nebolo nevyhnutné volať políciu a neobávajú sa návratu obžalovaného domov. Z priamych dôkazov vyplýva, že obrana a postoj obžalovaného k trestnému konaniu a k aktuálnemu rozsudku nie sú účelové, ale plne logické a dôvodne deklaruje svoju nevinu. Priame dôkazy je preto potrebné plne rešpektovať a logicky ich nadradit' nepriamym dôkazom. Výpoveď poškodenej pred súdom po poučení a prísaha, spoločne s výpoveďami poškodených z 11. septembra 2019 vytvárajú logické reťazenie dôkazov, ktoré ho jednoznačne zbavuje viny. Nestabilné výpovede síce môžu viesť k pochybnostiam súdu, ale nie k presvedčivému záveru o vine. Každá rodinná hádka pod vplyvom alkoholu nemôže byť kvalifikovaná ako trestný čin. Obžalovaný ďalej uviedol, že ak už bol raz za rovnaký skutok v minulosti odsúdený, neznamená to, že ho spáchal znova. Ak v danom prípade jednotlivé dôkazy generujú pochybnosti a tieto nie je možné odstrániť, je dôvodné, aby súd aplikoval zásadu trestného konania v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Nikto za danej dôkaznej situácie nemôže zodpovedne rozhodnúť, že vina je nesporná.

Obžalovaný je toho názoru, že jeho aktuálne neprávoplatné odsúdenie sa opiera predovšetkým o minulé odsúdenie a o skutočnosť, že bol pod vplyvom alkoholu, s ktorým má problém. Je však toho názoru, že mu vina nebola preukázaná. Naopak, skutočnosti svedčiace o jeho nevine neboli náležite vyhodnotené a neboli pretavené do rozsudku. V tomto nachádza vady konania, pretože okresný súd takto dospel k nesprávnym záverom o vine i treste, ktorý je nezákonný a neprimeraný. Namieta preto, že sa okresný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

V konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno e) Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodzuje. Obžalovaný doplnil dôvody odvolania vlastnoručným podaním doručeným krajskému súdu 2. marca 2020. V ňom uviedol, že nie je pravda, čo mu obžaloba kladie za vinu, on svojho brata Y. U. s nožom po ulici nenaháňal, čo môže potvrdiť aj policajná hliadka, ktorá ho na ulici zadržala. Nôž vytiahol až vtedy, keď už brat v dome nebol. Spravil to, lebo si sám nožom chcel ublížiť. V minulosti to už spravil, bol preto aj hospitalizovaný na psychiatrii, o čom sú záznamy. S bratom sa len hádal, nijako sa mu nevyhráždal, čo potvrdili obaja poškodení pri výsluchoch. Ďalej poukázal na to, že obaja poškodení boli na polícii vypočúvaní spoločne, čo potvrdila jeho mama R. U.. Ja pravda, že už bol za takýto prečin odsúdený, no práve preto by sa už nikomu nevyhráždal ani len slovne, keď už vie, že je to trestné. Poukázal na výpoveď svojej matky R. U., v ktorej sa priznala, že si to všetko voči obžalovanému len vymyslela, aby ho dostala na protialkoholické liečenie, keďže si s ním už nevedela pomôcť. Táto jej výpoveď pred súdom by mala byť rozhodujúca, keďže bola pod prísahou. Jeho brat Y. na súde nevypovedal, lebo si myslel, že obžalovaný bude oslobodený, no keď sa tak nestalo, žiada byť vypočutý a žiada to aj obžalovaný, aby potvrdil jeho nevinu. Obžalovaný poukázal na to, že ani jeden z nich nesúhlasí s jeho trestným stíhaním. Dňa 5. februára 2020 bolo okresnému súdu doručené odvolanie, ktoré voči cit. rozsudku podala v prospech obžalovaného poškodená R. U.. V odvolaní uviedla, že žiada obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V ten istý deň bolo okresnému súdu doručené ďalšie odvolanie, ktoré voči cit. rozsudku podal v prospech obžalovaného poškodený Y. U.. V odvolaní uviedol, že žiada obžalovaného spod obžaloby oslobodiť a chce byť opätovne vo veci vypočutý.

Prokurátor sa k odvolaniam obžalovaného a jeho príbuzných nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 14. februára 2020.

Za účelom prejednanía odvolania prokurátora nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 31. marca 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného a obaja poškodení. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedoplňal, keď jediný návrh na doplnenie dokazovania výsluchom poškodeného Y. U. odmietol ako nadbytočný.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor žiadal odvolania obžalovaného a poškodených zamietnuť ako nedôvodné. Poškodení žiadali odvolaniam vyhovieť. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomného odvolania s tým, že žiadal obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť. Obžalovaný sa v konečnom návrhu pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu, žiadal odvolaniu vyhovieť. Dodal, že ak by bol vinný, zobral by už nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mu okresný súd uložil trestným rozkazom vo výmere 10 mesiacov.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1, odsek 3 Trestného poriadku

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali oprávnené osoby - obžalovaný a v jeho prospech obaja poškodení ako príbuzní obžalovaného, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohli a urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolania obžalovaného a príbuzných obžalovaného nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, obžalovaný v odvolaní vytýkal jedno konkrétne procesné pochybenie a síce, že obaja poškodení boli vypočutí spoločne, pričom výpoveď poškodenej R. U. mala byť skopírovaná z výpovede poškodeného Y. U..

K tejto námietke okresný súd uviedol, že je účelová, nepravdivá a ničím nepodložená. Zápisnice o výsluchu oboch poškodených boli riadne vykonané a podpísané poškodenými, pričom sú z nich zároveň vyhotovené audiovizuálne nahrávky na DVD, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu. Okresný súd úplne vylúčil možnosť o kopírovaní zápisnice o výpovediach poškodených aj vzhľadom na to, že každá zo zápisníc po formálnej stránke a z hľadiska rozsahu je úplne odlišná.

Na posúdenie dôvodnosti námietky bolo potrebné, aby sa krajský súd oboznámil s obsahom nosičov (v spise na č.l. 72), na ktorých sú zaznamenané výsluchy poškodených Y. U. a R. U. realizované 13. júla 2019 s využitím technických zariadení určených na záznam obrazu a zvuku.

Po oboznámení sa s predmetnými záznamami krajský súd konštatuje, že ako prvý bol 13. júla 2019 v čase od 16,40 hod. do 17,21 hod. vypočutý Y. U., pričom počas jeho výsluchu bola vo vypočúvacej

miestnosti prítomná okrem policajta aj R. U.. Následne bola v čase od 17,30 hod. vypočutá R. U., počas výsluchu ktorej bol okrem policajta vo vypočúvacej miestnosti prítomný aj Y. U.. Súčasne krajský súd zistil, že z oboch zápisníc o výsluchoch nevyplýva, že sa úkonu okrem policajta a vypočúvanej osoby zúčastnila aj ďalšia osoba.

Pokiaľ ide o platnú právnu úpravu, z ustanovení § 46 a nasl. Trestného poriadku, ktoré upravujú oprávnenia poškodeného, ale ani z iných ustanovení tohto procesného kódexu nevyplýva, že by mal poškodený právo zúčastňovať sa v prípravnom konaní úkonov trestného konania (napr. výsluchu obvineného, či výsluchov iných svedkov resp. poškodených). Z toho možno vyvodiť záver, že namietaný procesný postup policajta nebol súladný s Trestným poriadkom.

Obhajoba je toho názoru, že uvedená chyba robí obe tieto výpovede nezákonné a procesne nepoužiteľné. Krajský súd tento názor nezdieľa a poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) z 20. septembra 2011, sp. zn. 4 Tdo 38/2011, v ktorom sa tento súd zaoberal otázkou prítomnosti ďalších osôb na výsluchoch svedkov v prípravnom konaní (konkrétne prítomnosťou splnomocneného zástupcu poškodeného) a procesnými dôsledkami z toho vyplývajúcimi. Najvyšší súd k tomu uviedol, že podobne ako predchádzajúca právna úprava účinná do 31. decembra 2005, ani teraz platný a účinný Trestný poriadok nepriznáva poškodenému ani jeho splnomocnencovi (zástupcovi) právo zúčastňovať sa v prípravnom konaní na výsluchu svedkov a viesť výsluch svedka kontradiktórnym spôsobom. Takéto právo má poškodený a jeho splnomocnenec až v konaní pred súdom a nevyhnutnou podmienkou pre jeho realizáciu je súhlas predsedu senátu. Najvyšší súd dodal, že v prípravnom konaní sa môže na výsluchu svedka zúčastniť a klásť mu otázky jedine obvinený, resp. jeho obhajca a nie aj poškodený, zúčastnená osoba či ich splnomocnenci. Na podklade týchto úvah dospel najvyšší súd k záveru, že prítomnosť splnomocneného zástupcu poškodeného pri výsluchu svedkov v prípravnom konaní je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a pokiaľ tento aktívne zasahoval pri vykonávaní týchto dôkazov, ide o dôkazy nezákonné a nepoužiteľné pre rozhodnutie vo veci a že uvedeným postupom došlo k závažnému porušeniu práva obvineného na obhajobu ako to predpokladá dovolací dôvod uvedený v § 371 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Z pohľadu cit. rozhodnutia najvyššieho súdu je kľúčové, či osoba, ktorá sa v rozpore s Trestným poriadkom zúčastnila na úkone trestného konania, do priebehu úkonu aj aktívne zasahovala.

Pokiaľ ide o výpoveď poškodeného Y. U., treba zdôrazniť, že tento bol policajtom vypočutý ako prvý v poradí a zo záznamu nevyplýva, že by pri jeho výsluchu prítomná R. U. do výsluchu akokoľvek zasiahla. U tohto poškodeného nemal krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutkové okolnosti uviedol spontánne, bez akéhokoľvek ovplyvnenia tak, ako ich sám zažil. Možno preto uzavrieť, že samotná (pasívna) prítomnosť R. U. nemala na obsahovú stránku výpovede poškodeného Y. U. žiaden vplyv, preto je treba túto výpoveď považovať za zákonnú a procesne použiteľnú.

Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej R. U., táto síce videla a počula, ako jej syn Y. U. pred policajtom vypovedal, avšak z obsahu jej výpovede je zrejmé, že výpoveď svojho syna Y. U. nekopíruje, ale vypovedá o skutku zo svojho uhla pohľadu, dokonca vypovedá aj o okolnostiach, o ktorých Y. U. nevypovedal (v tom čase už utekal pred obžalovaným z domu). Zo zvukovoobrazového záznamu taktiež nevyplýva, že by pri jej výsluchu prítomný Y. U. do priebehu úkonu akokoľvek zasahoval. Celkovým porovnaním obsahu oboch výpovedí je zrejmé, že nie sú totožné ani z hľadiska voľby použitých prostriedkov, ani z hľadiska štruktúry. Na základe uvedeného krajský súd konštatuje, že opäť výlučne pasívna prítomnosť Y. U. pri výsluchu R. U. nerobí jej výpoveď nezákonnou resp. procesne nepoužiteľnou. Taktiež samotný fakt, že táto poškodená počula predchádzajúcu výpoveď Y. U. nijako neznižuje je vierohodnosť. Treba dodať, že obe vypočúvané osoby sú príbuzní bývajúci v tej istej domácnosti, teoreticky sa tak mohli o skutku spolu rozprávať ešte pred samotnými výsluchmi.

Pokiaľ ide o ďalšie chyby konania, tieto obžalovaným vytýkané neboli. Pokiaľ ide o konanie, krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by zakladali niektorý z dovolacích dôvodov.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom z dôvodov vyššie uvedených správne do štruktúry dôkazov správne zahrnul aj obe výpovede poškodených z 13. júla 2019.

Vykonané dôkazy následne okresný súd v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na

hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti. Ako nadbytočný preto krajský súd odmietol vykonať dôkaz v podobe opätovného výsluchu poškodeného Y. U..

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že ani jeden z poškodených nesúhlasí s jeho trestným stíhaním, k tomu je potrebné uviesť, že trestné stíhanie je v tomto prípade vedené pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, preto stíhanie nie je a ani nebolo podmienené súhlasom poškodeného, ktorá skutočnosť explicitne vyplýva z ust. § 211 Trestného poriadku.

Pokiaľ obžalovaný namietal kvalifikačný znak - spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania - so zbraňou podľa § 138 písmeno a) Trestného zákona, ide o námietku nedôvodnú. Vyhrážky obžalovaného s nožom v ruke boli v konaní bezpečne preukázané výsluchmi oboch poškodených z 13. júla 2019, ako aj ohliadkou miesta činu pri ktorej bol nôž zaistený. Skutkový stav ako bol ustálený v skutkovej vete výroku o vine rozsudku bol teda okresným súdom správne právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, lebo obžalovaný sa bratovi ako blízkej osobe vyhrážal s nožom v ruke (zbraňou) takým spôsobom, že to mohlo u neho vzbudiť dôvodnú obavu.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že jeho konanie nemohlo vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu, k tomu krajský súd uvádza, že spôsobilosť vyhrážok vzbudiť dôvodnú obavu sa posudzuje v okolnostiach konkrétneho prípadu. Stačí pritom, aby vyhrážky obžalovaného boli spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, nie je potrebné z hľadiska naplnenia zákonných znakov, aby táto obava naozaj vznikla. V tomto prípade poškodený Y. U. vo výpovedi z 13. júla 2019 jednoznačne uviedol, že z vyhrážok obžalovaného mal strach. V kontexte okolností prípadu, kedy poškodený Y. U. pred obžalovaným utiekol až k susedke, odkiaľ zavolať polícia, čo u neho nebolo zvykom, nemal krajský súd najmenšie pochybnosti o tom, že vyhrážky obžalovaného u Y. U. dôvodnú obavu o život resp. zdravie reálne vzbudili. Evidentne je to zrejme z jeho reakcie na konanie obžalovaného. O tom, že bol Y. U. po príchode k susedke H. T. vystresovaný a nervózny, vypovedala aj táto svedkyňa, ktorej samotný Y. U. uviedol, že utiekol pred obžalovaným, ktorý ho naháňal s nožom.

Pokiaľ ide o materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona, prečo ho v tomto prípade nebolo možné aplikovať, k tomu sa okresný súd v napadnutom rozsudku vyjadril. Krajský súd sa uvedeným názorom stotožňuje a dodáva, že pri určovaní závažnosti prečinu, ktorá je v zmysle citovaného ustanovenia kritériom pre naplnenie jeho materiálneho znaku, je potrebné súbor skutočností akým sú spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia i pohnútku páchatel'a, zvážiť ako jeden celok, pričom pomer, v akom sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah medzi nimi, môže byť v každom jednotlivom prípade rôzny. Majúc uvedené na zreteli nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že konanie obžalovaného malo vyššiu než len nepatrnú závažnosť.

Ostatné odvolacie námietky obžalovaného sú v podstate len opakovaním obhajoby použitej v konaní pred okresným súdom, s ktorou sa okresný súd v rozhodnutí riadne vysporiadal. Bez nutnosti opakovania krajský súd na argumenty okresného súdu odkazuje a dodáva, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neradi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tento síce nebol zo strany obžalovaného osobitným spôsobom v odvolaní namietaný resp. v uloženému trestu neboli vytýkané konkrétne nesprávnosti. Krajský súd sa preto pri prieskume tohto výroku zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu. Hneď na úvod konštatuje, že okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku. Krajský súd považuje zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri určení druhu trestu a jeho výmery, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom okresný súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil. Okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov je trestom zákonným z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby. Rovnako je aj trestom spravodlivým a primeraným, najmä vo vzťahu k osobe obžalovaného, okolnostiam trestnej činnosti a následku, ktorý bol trestným činom spôsobený. Takto uložený trest v sebe obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, okresný súd obžalovaného správne na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, keďže tento dosiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Aj výrok o ochrannom protialkoholickom liečení ústavnou formou je podľa názoru krajského súdu zákonný. Okresný súd postupoval správne, keď v súlade s ust. § 73 odsek 2

písmeno d) Trestného zákona obžalovanému uložil tento druh ochranného opatrenia, nakoľko znalkyňa v znaleckom posudku skonštatovala závislosť obžalovaného na alkohole a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že súdený trestný čin obžalovaný spáchal pod vplyvom alkoholu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolania obžalovaného a poškodených ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.